

Dopis od Preláta (červenec 2007)

Dopis biskupa Javiera Echevarrúi věřícím Opus Dei. Tento měsíc dopis podněcuje věřící, aby uvažovali o obyčejném, ale příkladném životě prvních křesťanů.

09.07.2007

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Stejně jako v jiných letech se 26. června na mnoha místech po celém světě slavil liturgický svátek svatého

Josemaríi Escrivá de Balaguer. Úcta k našemu Otci se stává každým dnem více skutečností bez hranic; zeměpisných, jazykových, rasových či sociálních. Tisíce lidí se utíkají k jeho přímluvě v duchovních a materiálních potřebách a inspirují se jeho životem a učením pro uskutečňování požadavků Evangelia.

Jeho osoba se zdá být velmi aktuální, a tak tomu s milostí Boží bude vždy, aby mnoho mužů a žen mohlo objevit cesty, jež vedou k Nejsvětější Trojici prostřednictvím všech čestných lidských skutečností: rodiny, práce, sociálních vztahů atd.

Pán si přeje, abychom my, kteří se každý den snažíme posvěcovat podle ducha Opus Dei, usilovali o věrné následování cesty, kterou svatý Josemaría otevřel svou poslušností Boží vůli. Tímto způsobem, to je svědectvím našeho vnitřního boje – někdy vítězného a jindy ne, ale vždy

znovu započatého s radostí – a našimi nadšenými slovy, se mnoho lidí nadchne pro to, aby vykročilo po cestě posvěcování se při profesionální práci a při plnění každodenních povinností křesťana[1], jíž je Dílo.

Dnes bych vám chtěl připomenout některá učení našeho Otce spojená s prvními křesťany, kteří obdrželi evangelijní učení přímo z úst apoštolů nebo jejich přímých spolupracovníků. Soustředil se na ně jako na příklad způsobu, jakým máme čelit naší existenci ve světě. Přesně včera jsme slavili liturgickou památku prvních římských mučedníků, mužů a žen z Říma, kteří vydali nejvyšší svědectví Kristu ve věčném městě za pronásledování císaře Nerona. Při uvedení tohoto svátku do všeobecného kalendáře rozhodla církev, aby se slavil 30. června, po slavnosti apoštolů Petra a Pavla, jako by tím chtěla podtrhnout

jeho úzkou spojitost s těmi, kteří jim předali svaté učení Ježíše Krista.

Když chtěl svatý Josemaría vysvětlit poslání Opus Dei, utíkal se často k našim prvním bratrům ve víře.

Chceme-li hledat nějaké srovnání – říkal –, Opus Dei nejsnáze pochopíme, když pomyslíme na život prvních křesťanů. Ti žili své křesťanské povolání do hloubky; vážně usilovali o dokonalost, k níž byli povoláni prostou a vznešenou skutečností, totiž křtem. Navenek se neodlišovali od ostatních občanů[2]. Podobně, dodával, jsou členové Opus Dei obyčejní lidé; vykonávají svou běžnou práci, žijí ve světě jako ti, jimiž jsou: křesťanští občané, kteří chtějí náležitě odpovídat na požadavky své víry[3].

Dalším motivem, který mne vede k tomu, abych vám předložil tyto úvahy, je mé přání podporovat učení

papeže, který se na svých středních audiencích – a to již nějaký čas – zmiňuje o postavách starých Otců a církevních spisovatelů. Jeho slova nám mohou pomoci jednat jako ony osoby z počátků křesťanství. Koneckonců okolnosti, ve kterých svědčili o své víře, se nezdají být příliš odlišné od těch našich.

Z toho vyplývá první bod: optimistický postoj překypující důvěrou a jistotou – jistotou víry! –, s níž se stýkali s pohanským světem. Ve světle Pánova učení uměli rozlišovat pozitivní aspekty společenských zvyků své doby a zamítnout to, co se neshodovalo s novým pohledem na život, jež jim předalo učení Krista.

Papež nás například nechává povšimnout si, že svatý Justýn, laický křesťan, mistr filozofie v Římě, vyšel z Písma svatého a vysvětlil především **božský plán stvoření a**

spásy, jež se uskutečňuje v Ježíši Kristu, v *Logos*, to znamená Věčném Slově, věčné, stvořitelské Pravdě. A zdůrazňuje, jak onen dávný církevní Otec uvažuje o tom, že každý člověk, jakožto rozumné stvoření, má podíl na onom *Logos*, nese v sobě „zárodek“ a může rozeznat pravdu. Tak se samotné *Logos*, které se ukázalo Židům jako prorocká osoba ve Starém zákoně, projevuje částečně jakoby v „zárodcích pravdy“ v řecké filozofii. Nuže tedy, zakončuje svatý Justýn, jelikož křesťanství je historickým a osobním projevem *Loga* v jeho plnosti, „vše krásné, co bylo projevono jakémukoliv člověku, patří nám, křesťanům“[4].

V mnoha zemích se my, kteří jsme si vědomi toho, že jsme Božími dětmi, nacházíme ponořeni do novopohanské společnosti a – nepochybujeme o tom – je nám svěřeno úžasné poslání přivést ji

zpět k Bohu. Apoštolský postoj každého z nás má následovat kroky těch, kteří nás předešli. Je třeba, abychom v lůně občanské společnosti, k níž podle civilního práva náležíme, jednali bez komplexů méněcennosti, jisti si katolickým učením, bez arogance ji vnitřně přeměňovali a působili tak jako kvas v těstě[5] pro časné i věčné dobro všech lidí.

Budme tedy optimističtí a objektivní. I když uvidíme nedostatky a chyby, vždy bude hojně pozitivních postojů a dobrých věcí u žen a mužů, s nimiž se setkáme, stejně jako v prostředí, v němž se pohybujeme. Když se budeme věnovat apoštolátu, je třeba, abychom objevili tato bohatství a uměli je ocenit, abychom mohli ty, o které se staráme, přivést k Pravdě. Když se budeme opírat o tyto body všeobecného zájmu, bude mnohem jednodušší přiblížit duše k Bohu. Naším nejlepším spojencem v nové

evangelizaci společnosti – vedle andělů strážných lidí, se kterými jednáme – je právě ona božská studnice, jež se nachází v každém lidském stvoření – ačkoliv se to někdy ignoruje –, a to také v těch, kteří jsou od Boha nejdále.

Naplňme se tedy odvahou a snažme se ji předat také ostatním, kteří se možná nechali odradit situací morálního a duchovního úpadku, který se na tolika místech objevuje. V našich osobních rozhovorech s přáteli a kolegy, stejně jako při více či méně veřejných vystoupeních, která budeme mít příležitost uskutečnit, budme vyzbrojeni „**křídly**“ **víry a rozumu**, jak nám neúnavně opakuje papež[6], aniž bychom jedno od druhého oddělovali. Tak odoláme okolnímu relativismu, který je jasným znamením chybějící víry a nedostatku důvěry.

A vzpomínajíc také na milovaného Jana Pavla II., uvedme ve skutek jeho radu: „Nebojte se! Otevřete, otevřete dokořán dveře Kristu! Otevřete jeho spasitelné moci hranice zemí, ekonomické i politické systémy, široká pole kultury, civilizace a rozvoje. Nebojte se! Kristus ví, co je v každém člověku. Pouze On to ví!“[7] Nejprve to musíme naplnit v nás samotných, dovolit Pánu, aby vstoupil do našich duší a panoval tam; a také v těch, se kterými se stýkáme a pomáháme jim dojít k přesvědčení, že Ježíš je ten nejlepší Přítel.

Je proto nezbytné, abychom neustále zlepšovali naši teologickou formaci, abychom podle svých potřeb a okolností prohlubovali současná témata veřejného mínění spojená se základními aspekty Zjevení spásy. Při rozboru učení svatých Otců se papež zastavuje u dalšího bodu, který je v současné době velmi důležitý.

Potvrzuje, že velká chyba starých pohanských náboženství spočívala v tom, že se nedržela cest vepsaných božskou moudrostí do hloubi duší. **Proto byl zánik pohanských náboženství nevyhnutelný: byl to logický důsledek oddálení náboženství od pravdy bytí a jeho redukce na umělý souhrn obřadů, dohod a zvyků[8].** Staří Otcové a křesťanští autoři se naopak rozhodli **pro pravdu bytí proti mýtu zvyku[9].** Svatý Otec připomíná, že Tertulián napsal: „*Dominus noster Christus veritatem se, non consuetudinem, cognominavit*“[10]; Kristus Náš Pán prohlásil, že On je Pravda a ne zvyk. A Benedikt XVI. říká, že **ve vztahu k tomu je vhodné si všimnout, že výraz *consuetudo*, který používá Tertulián, když hovoří o pohanském náboženství, se do moderních jazyků dá přeložit výrazy jako „moderní kultura“, „současná móda“[11].**

I dnes je neúspěch těch, kteří opomíjejí Boha, jistý. Přes zdánlivé vítězství relativismu na některých místech, se musí tento způsob života a myšlení nutně zbořit jako hrad z karet, protože není ukotven v pravdě prozřetelného Boha Stvořitele, který řídí cesty dějin.

My křesťané jsme nejsvobodnější ze všech, protože se nenecháme svést současnými tendencemi. Církev si přeje, aby její děti byly ***zodpovědnými a důslednými katolickými občany, jejichž rozum a srdce nejsou v rozporu, každé zvlášť, ale jsou svorné a pevné, aby mohly vždy dělat to, co vidí jasně, že je třeba udělat, aniž by se nechaly ovlivňovat – pro nedostatek osobnosti a věrnosti svědomí – přechodnými tendencemi nebo módou: abychom nebyli jako malé děti, které se nechají zmítat a strhovat větrem kdejakého učení, v kterém lidská***

chytrost a prohnalost podvádí a klame (Ef 4,14)[12].

Na začátku těchto řádků jsem vám napsal, že úcta k svatému Josemarii se po celém světě stále šíří. Před několika dny – a z nedávných příkladů to není jediný –, byla ve městě Reggio Calabria odhalena pamětní deska u příležitosti šedesáti let od doby, kdy tudy prošel náš Otec; také po něm byla pojmenována jedna ulice ve Fiugi. A dnes, 1. července, bude svatému Josemarii zasvěcen jeden farní kostel ve Valencii; to je také důvod, proč zde píši tento dopis, neboť můj milovaný přítel a bratr v biskupské službě, Mons. García Gasco mne sem pozval, abych se zúčastnil liturgických obřadů. Připojte se k mému díkučinění a pokračujme každý na svém místě v práci, aby se tento Boží duch dostal do nových prostředí a k novým lidem.

Je pro mne velkou radostí sdělit vám, že od 26. června jsou již v Moskvě vaši bratři, kteří začínají se stálou apoštolskou prací Díla v Rusku. Podporujeme je stále zblízka naší modlitbou, nejen v těchto prvních okamžicích; a připravujeme budoucí expanzi.

Při pohledu na všechny vaše dopisy u příležitosti mých narozenin mne naplnilo zahanbení a radost; jsem vděčný každému z vás. Pokud o tom pochybujete, **zeptejte se Jeho**, jak říkal náš Otec.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Valencie, 1. července 2007

[1] Modlitba k uctívání svatého Josemaríi.

[2] Svatý Josemaría, *Rozhovory s Mons. Escrivou de Balaguer*, č. 24.

[3] *Tamtéž*. [4] Benedikt XVI., Projev při generální audienci, 21.3.2007. Citace svatého Justýna je z *Apologie II*, XIII, 4.

[5] Srov. *Mt* 13,33.

[6] Benedikt XVI., Projev při generální audienci, 18.4.2007.

[7] Jan Pavel II., Projev na úvod pontifikátu, 22.10.1978.

[8] Benedikt XVI., Projev při generální audienci, 21.3. 2007.

[9] *Tamtéž*. [10] Tertulián, *O roušce pannen* I, 1.

[11] Benedikt XVI., Projev při generální audienci, 21.3.2007.

[12] Svatý Josemaría, *Dopis* 6.5.1945, č. 35.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-cervenec-2007/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-cervenec-2007/)
(06.08.2025)